

препечатан и в някой огромен лондонски ежедневник, където всичко ще се отдаде на отсъствието на стопанина. В дома ще има ридания и срам, а сигурно и голямо страдание, защото, най-вероятно, дългогодишните спестявания и сребърните чаши, предавани в рода, и сватбените пръстени, и наследените бижута, и спомените от мама, всичко е било отнесено. Магията е проработила.

„Как могат хората да бъдат такива глупаци!“ Да – как могат? Как най-малко деветдесет и девет от сто и, опасявам се, деветстотин деветдесет и девет от хиляда са способни в крайна сметка на едно и също нещо – да дадат всичките си пари срещу надеждата, че Невидимите Сили в Загадъчната Изба или в Небесната Мансарда ще им се отплатят двойно? О, читателю, ако си на средна възраст (защото вероятно започват да се появяват някои млади агностици, на които шапката не им е по мярка) и можеш да се закълнеш в шапката си, че никога в живота си не си се подвеждал от *dûdikabin* в каквато и да било форма – прати ми своето име и аз ще те възнаградя със славната епитафия, дадена в „*Nugæ Venales*“²⁹⁶: „*Hic jacet ille qui unus fuit inter mille!*“²⁹⁷

Магията е проработила. Но малките деца с остър слух я запомнят и започват да я припяват, и колкото по-безсмислено звучи тя в ушите ми, толкова по-загадъчна става. И никога не споменават вързопа – който се оказал пълен с камъни, пръчки и дрипи, – без да я повторят. Така тя преминава от уста на уста, докато накрая, напълно изопачена, се превръща в още по-голяма безсмислица, отколкото е била в началото. Все пак следва да се отбележи – и тази бележка ще бъде категорично потвърдена от всеки, който знае цигански език, – че дори от най-гру-

²⁹⁶ „*Nugæ Venales, sive thesaurus ridendi et jocandi. Ad gravissimos severissimosque viros, patres melancholicorum conscriptos*“ – сборник с шеговити стихчета и истории, изпъстрени със съвременни латинизирани думи, студентски анекдоти, гатанки и други писания на автори от XVI и XVII век по въпросите за секса, жените, виното, храната, религията, науката, медицината, правото и пр. – б. пр.

²⁹⁷ „Тук лежи онзи, който беше един сред хиляди!“ (лат.) – б. пр.